

ACADEMIA ROMÂNĂ
SCOSAAR

Anexa nr. 6

REZUMATUL TEZEI DE ABILITARE*

TITLUL: Presă, elite și societate în Transilvania (1867-1953): educație culturală, reprezentări interetnice și propagandă

Domeniul de abilitare: ISTORIE

Autor: CS II. Dr. NICOLAESCU NICOLAE-ALEXANDRU

*în cazul în care teza va fi redactată într-o limbă străină, textul în limba română va fi adaptat

Teza de abilitare „Presă, elite și societate în Transilvania (1867-1953): educație culturală, reprezentări interetnice și propagandă” își propune să detalieze activitatea științifică derulată după susținerea tezei de doctorat cu titlul „*Revista Transilvania: program editorial, conținut istoriografic și bibliologic (1868-1919)*”, în data de 24 septembrie 2015, în cadrul Școlii Doctorale de Istorie a Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia (titlul de doctor a fost confirmat prin Ordinul Ministrului Educației Naționale nr. 5.954 din 7 decembrie 2015). Pe baza experienței acumulate în timpul stagiului doctoral, în ultimii zece ani, mi-am diversificat și consolidat expertiza în probleme legate de istoria presei din Transilvania, istoria elitelor transilvănene și istoria relațiilor interetnice, acordând o atenție specială educației culturale, reprezentărilor identitare și transformărilor presei în contextul schimbărilor de regim politic.

Activitatea mea științifică s-a concretizat în publicarea a două volume de autor (*Revista Transilvania: program editorial și conținut istoriografic (1868-1919)*, București, Editura Academiei Române, 2018, 246 p. și *Universul bibliologic în paginile revistei Transilvania 1868-1918*, Editura Mega, Cluj-Napoca, 2020, 258 p.), 49 de studii și articole (dintre care șase în reviste indexate Web of Science și 18 în Scopus), 19 recenzii, participări la 20 conferințe internaționale și 42 naționale. Am condus două proiecte ca director (unul postdoctoral și altul de echipă) și am participat ca membru în alte șase proiecte naționale sau internaționale. Rezultatele cercetărilor postdoctorale vor fi valorificate prin publicarea a două volume: unul dedicat educației culturale în presa transilvăneană (1867-1918) și altul privind imaginea sașilor în aceeași presă. Având la bază cunoștințele dobândite în această perioadă, am întreprins câteva analize asupra elitelor politice românești din perioada interbelică, dar și asupra unor periodice apărute în epoca dintre cele două războaie mondiale. Aceste cercetări mi-au oferit o perspectivă comparativă asupra modului în care presa a funcționat în trei regimuri politice distincte (Imperiul Austro-Ungar, România Mare și România perioadei implementării regimului comunist). Conducerea și participarea la cele opt proiecte de cercetare naționale și internaționale mi-au oferit oportunitatea de a colabora în cadrul unor echipe interdisciplinare, alături de cercetători români și străini, permițându-mi să dezvolt competențe esențiale în multiple domenii, de la managementul eficient al proiectelor și diseminarea rezultatelor în contexte academice variate, până la organizarea de evenimente științifice și elaborarea de propuneri competitive de finanțare. Această experiență complexă reprezintă o bază solidă atât pentru dezvoltarea de noi inițiative de cercetare, cât și pentru coordonarea și îndrumarea proiectelor doctorale în domeniul istoriei presei și culturii din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea. Rezultatele cercetărilor mele au fost împărtășite și cu publicul larg, prin intermediul prelegerilor publice, interviurilor acordate presei și participărilor la dezbateri organizate cu ocazia unor expoziții tematice sau lansări de carte.

Prima parte a tezei mele de abilitare detaliază principalele direcții de cercetare deschise după finalizarea studiilor doctorale, precum și realizarea și diseminarea principalelor realizări științifice. De asemenea, ea include o trecere în revistă a activității profesionale, esențiale nu doar pentru dezvoltarea unor noi teme de cercetare sau elaborarea unor proiecte de cercetare, ci mai ales pentru coordonarea unor proiecte doctorale.

Partea a doua a tezei prezintă cercetarea postdoctorală articulată pe trei direcții principale, fiecare contribuind la înțelegerea modului în care presa a funcționat ca instrument de educație culturală, informare și mobilizare în spațiul transilvănean pe parcursul unui secol marcat de transformări dramatice.

Prima direcție de cercetare a evoluat de la studiul de caz particular, analiza revistei *Transilvania* (1868-1918), realizată în perioada studiilor doctorale, către o perspectivă amplă asupra întregului peisaj

publicistic românesc transilvănean. În cadrul celor două proiecte conduse din poziția de director de proiect, unul fiind postdoctoral, și celălalt de echipă, am extins aria cercetării, incluzând atât marile publicații ale românilor ardeleni (*Transilvania, Familia, Gazeta Transilvaniei, Tribuna* ș.a.), cât și pe cele dedicate majorității populației din mediul rural, studiind cele mai importante gazete populare (*Șezătoarea, Cărțile Săteanului Român, Foaia Poporului, Libertatea, Țara Noastră* ș.a.). Această nouă direcție a marcat trecerea de la o abordare clasică, instituțională și de analiză de conținut, către o perspectivă centrată pe difuzarea largă a mesajelor educaționale și informaționale, libertatea editorială sporită a redactorilor, eliberați de constrângerile instituționale, precum și receptarea și opțiunile active ale publicului cititor.

Cercetarea și-a propus analiza interdisciplinară a procesului de educație culturală susținut de publicațiile românești din Transilvania în perioada 1867-1918, organizată pe trei niveluri: cadrul instituțional și legislativ de apariție, funcționare și difuzare; impactul asupra populației țintă; funcționarea ca un canal de comunicare între elite și majoritate. Demersul s-a concentrat pe examinarea articolelor despre promovarea educației culturale, abordând subiecte diverse, precum cunoștințe de economie, igienă, combaterea superstițiilor, alcoolismului, emigrației și alte probleme socio-economice.

Plasarea analizei în intervalul 1867-1918 este reprezentativă deoarece marchează apogeul presei scrise. În intervalul cronologic amintit, presa s-a concentrat mai mult pe problematica culturală, evitând tematica politică din cauza legislației restrictive posterioare Revoluției din 1848. În această perioadă, presa românilor din Transilvania și-a intensificat propaganda culturală, preluând modele de la vecinii sași și maghiari. În exercitarea rolului cultural, periodicele au avut un avantaj față de sistemul școlar, deoarece puteau fi citite în grup, astfel că informația ajungea inclusiv la analfabeți; prin urmare, ideile transmise aveau o arie mai extinsă de difuzare.

Importanța cercetării constă în realizarea, pentru prima dată, a unui studiu sistematic asupra presei din Transilvania, care are ca subiect analiza educației culturale ca modalitate de creștere a nivelului educațional, precum și relevarea implicării elitelor românești în procesul de educație culturală. Perspectiva transnațională aplicată a identificat atât temele comune ale educației culturale din Imperiul Austro-Ungar, cât și influențele reciproce dintre practicile din Transilvania și cele din alte părți ale Imperiului.

În cadrul proiectului de echipă am examinat tipologia gazetelor populare transilvănene. Acest tip de presă s-a situat la intersecția dintre presa specializată și cea de masă, cu funcții educaționale adaptate mediului rural. Teoretizarea pe care am realizat-o s-a bazat pe studierea sistematică a periodicelor reprezentative (*Șezătoarea, Cărțile Săteanului Român, Foaia Poporului, Opınca, Gazeta Economului*) și a permis creionarea tipologiei editoriale și a demonstrat că gazetele populare românești din Transilvania din cea de-a doua parte a secolului al XIX-lea s-au situat la jumătatea distanței, în ceea ce privește tipicul editorial, dintre gazetele europene special dedicate unor categorii socio-profesionale și presa dedicată maselor mari de cititori, așa-numitele *penny magazines*. Cercetarea a adoptat o perspectivă comparativă transnațională, analizând gazetele populare ale românilor, maghiarilor și sașilor din Transilvania. Abordarea a relevat atât asemănări fundamentale, cât și diferențe. Cercetarea comparativă a demonstrat că, în ciuda handicapurilor generate de lipsa susținerii de stat, a resurselor financiare limitate și a publicului țintă mai sărac și slab alfabetizat, gazetele populare românești au reușit să creeze un model viabil și durabil.

Una dintre provocările majore ale cercetării a fost demonstrarea impactului real, măsurabil, al mesajelor transmise. Prin utilizarea surselor disponibile, precum corespondența cititorilor publicată în presă, rapoartele Astrei și ale despărțămintelor sale, memoriile contemporanilor, statisticile oficiale

despre adoptarea unor practici moderne, am reușit să construiesc o imagine a impactului real al educației prin presă.

Dovezile converg spre concluzia că presa românească din Transilvania a avut un impact real și semnificativ. A contribuit la adoptarea practicilor agricole moderne, la îmbunătățirea igienei și sănătății publice, la dezvoltarea educației financiare (înființarea de cooperative agricole și bănci populare), la formarea conștiinței naționale și la mobilizarea civică. Impactul nu a fost uniform – a fost mai puternic în zonele urbane și în comunele cu elite locale active și mai scăzut în zonele izolate și slab alfabetizate – dar a fost totuși substanțial și măsurabil, putând fi corelat cu răspândirea presei în zonele respective.

Dacă prima direcție a cercetării postdoctorale a stabilit fundamentele educației culturale prin presă în timpul Imperiului Austro-Ungar, a doua a extins analiza către perioada interbelică (1919-1930), investigând modul în care presa și-a continuat sau transformat funcțiile educaționale în contextul noului stat român. Cercetarea a evidențiat cum, pe fondul creșterii numărului de persoane alfabetizate și al schimbărilor politice majore, mesajul presei s-a adaptat, de la un nivel discursiv academic spre unul mai accesibil pentru marea majoritate, dar și cum a evoluat de la funcția predominant educațional-culturală către una mai puternic politizată și partizană.

Prin analiza sistematică a modului în care presa din primul deceniu interbelic s-a raportat la Unirea Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei cu Vechiul Regat, am constatat că toate periodicele analizate au avut câteva puncte comune: declararea univocă a veșniciei unirii, descrierea evenimentelor comemorative și publicarea Rezoluțiilor Unirii. Totuși, analiza comparativă a relevat că, dacă la prima aniversare (1919) discursul a fost unanim triumfalist și emoțional, la a cincea aniversare (1923) apar note critice referitoare la modul în care promisiunile din 1918 au fost sau nu îndeplinite, iar la a zecea aniversare (1928) discursul devine profund politizat și partizan. Această evoluție demonstrează mecanismele construcției memoriei naționale moderne, evidențiind că un eveniment fondator poate fi sacralizat în unanimitate la nivel declarativ, în timp ce interpretările sale rămân profund politizate, fiecare partid revendicându-și moștenirea Unirii pentru a-și legitima propriile obiective politice contemporane.

Analiza presei interbelice a fost continuată cu un studiu de caz dedicat publicației *Țărâanismului* (1925-1927). Acesta a oferit o perspectivă valoroasă asupra transformării funcționale a presei dedicate mediului rural în context interbelic. Publicația a evoluat de la un profil inițial educațional-cultural, în spiritul gazetelor populare din perioada austro-ungară, către unul predominant politic după înființarea Partidului Național Țărănesc în 1926. Această transformare reflectă mutații mai ample, precum democratizarea politică, creșterea alfabetizării și politizarea lumii rurale, dar și faptul că funcția educațională a gazetelor populare a fost treptat preluată de sistemul școlar de stat în expansiune, în timp ce funcția de mobilizare politică a devenit dominantă.

Utilizând presa ca suport documentar, am realizat o analiză prosopografică dedicată membrilor Partidului Național Român/Partidului Național în perioada 1919-1926. Cercetarea a vizat elita partidului de la nivelul organismelor de conducere, în special Comitetul executiv, precum și elita parlamentară a partidului. Analiza a relevat că P.N.R./P.N. a rămas, pe toată perioada 1919-1926, un partid al elitelor intelectuale, fiind dominat de cei cu profesii liberale, în special avocați, deși s-a dorit diversificarea progresivă a bazei sale sociale. Structura organizatorică a avut consecințe directe asupra presei partidului, care s-a reorientat treptat dinspre presa culturală de elită către publicații mai accesibile, dedicate mobilizării electorale a maselor.

Cercetarea dedicată alegerilor din anul 1926 a pornit din dorința de a răspunde la întrebarea: poate fi presa o sursă credibilă în demersul istoriografic al analizei alegerilor politice? Analiza campaniei electorale din presa diferitelor partide a oferit o imagine fascinantă a tacticilor și strategiilor de

mobilizare electorală. Verificarea încrucișată a informațiilor din presă cu rapoartele prefecților, procesele-verbale ale birourilor electorale și memoriile participanților confirmă, în general, exactitatea factologică a relatărilor din presă, deși interpretările diferă radical în funcție de orientarea politică a publicațiilor. Studiul a demonstrat că presa poate fi, cu precauțiile metodologice necesare, o sursă valoroasă pentru înțelegerea proceselor electorale interbelice. Totodată, presa nu este doar o sursă pasivă, ci un actor activ în procesul electoral, utilizată pentru mobilizarea electoratului, formarea opiniilor, legitimarea sau delegitimarea rezultatelor.

Cea de-a treia direcție majoră de cercetare a făcut saltul către evoluția ziarului *Frontul Plugarilor* în perioada de implementare a regimului comunist (1945-1953). Partidul Frontul Plugarilor a fost înființat în anul 1933, avându-l ca lider pe Petru Groza, dar doar după coalizarea cu Partidul Comunist Român în 1945 a devenit o grupare politică importantă, transformându-se în principala portavoce pentru diseminarea mesajelor comuniste în rândul locuitorilor din mediul rural. Cercetarea mi-a permis să evidențiez care au fost principalele teme propagandistice emise de organul de presă al grupării. Din punct de vedere metodologic, am urmărit numerele ziarului *Frontul Plugarilor* în perioada 1945-1953 și am clasificat în mai multe categorii articolele propagandistice apărute. Formatul editorial al ziarului a evoluat dramatic în timp. Până în anul 1948, a prezentat un material diversificat, specializat pe probleme de agricultură, sănătate și combaterea superstițiilor, fără a folosi clișee și lozinci comuniste – putem spune chiar că a avut caracterul unei gazete adresate țăranilor din perioada interbelică. Anul 1948 a fost unul de fractură, în care au început să apară articole politice și propagandistice, iar din 1949, *Frontul Plugarilor* a preluat idei și lozinci pur comuniste, transformându-se de fapt într-un vehicul propagandistic, mesajele oficiale ale comuniștilor fiind omniprezente.

Comparația cu modelul sovietic este relevantă. Cercetarea presei sovietice dedicate mediului rural din anii 1920-1930 (*Krestianskaia Gazeta*, *Bednota*) relevă similitudini structurale și stilistice remarcabile cu *Frontul Plugarilor* din anii 1948-1953: același vocabular standardizat, aceleași structuri narrative, aceleași tehnici retorice. Documentele din arhivele fostului Partid Comunist Român arată că existau consilieri sovietici care ghidau presa comunistă românească, că articolele erau adesea traduceri sau adaptări ale materialelor din presa sovietică.

Cercetarea celor trei direcții majore, informarea și educația culturală din perioada austro-ungară (1867-1918), evoluția presei în perioada interbelică (1919-1930) și evoluția presei în etapa comunistă timpurie (1945-1953), a demonstrat existența unor constante în strategiile de comunicare educațională și politică, precum și a unor adaptări și falii semnificative determinate de contexte politice diferite.

Analiza comparativă de lungă durată a identificat patru dimensiuni structurale care transcend perioadele politice evaluate.

Prima dimensiune a evidențiat tensiunea permanentă dintre funcția educațională și cea politică a presei destinate publicului larg. În perioada austro-ungară, componenta educațională a dominat, dar servea și scopurilor de rezistență politică implicită. În perioada interbelică, rolul politic a devenit explicit, dar educația civică a rămas o componentă legitimă. În perioada comunistă timpurie, funcția politică a absorbit-o complet pe cea educațională, transformând-o într-un instrument al propagandei totalitare.

A doua dimensiune a relevat rolul presei în procesele de construcție națională și statală, care a fost evident în toate cele trei perioade analizate, dar cu accente diferite. În epoca austro-ungară, presa românească a construit și consolidat identitatea națională în opoziție cu presiunile de maghiarizare. În perioada interbelică, publicațiile au participat la dezbaterile despre modelul de organizare al noului stat. În perioada comunistă, presa a devenit un instrument de construire a „omului nou” socialist.

Cea de-a treia dimensiune a surprins adaptarea permanentă a discursului la capacitatea receptivă

a publicului, demonstrând conștientizarea elitelor că eficiența comunicării depinde de accesibilitatea mesajului. De la discursul academic al revistei *Transilvania* la limbajul simplificat al *Șezătorii*, de la *Țărănismul* interbelic la *Frontul Plugarilor* comunist, această constantă a traversat diferențele fundamentale de conținut și scop.

A patra dimensiune a ilustrat importanța infrastructurii de distribuție și a lecturii colective ca amplificator al impactului presei care a traversat perioada analizată. Sistemul de biblioteci ambulante ale Astrei, lectura publică la șezători sau cârciumă, distribuția prin intermediul preoților și învățătorilor sau prin căminele culturale comuniste, toate acestea au fost mecanisme care au permis unui număr limitat de exemplare să ajungă la un public mult mai larg.

Putem afirma că, cercetarea a adus în circuitul științific informații noi bazate pe analiza sistematică a peste 20 de publicații pe întreaga lor durată de apariție, multe dintre ele (în special gazetele populare) fiind ignorate sau tratate superficial de istoriografie. Mai important, a oferit o perspectivă de lungă durată (1867-1953) asupra evoluției comunicării în spațiul românesc, identificând mecanisme structurale care depășesc compartimentările tradiționale dintre perioadele austro-ungară, interbelică și comunistă.

Partea a treia a tezei include planul de evoluție și dezvoltare a carierei. Acesta este construit pe baza experienței de cercetare și profesională pe care am acumulat-o până în prezent și include principalele obiective științifice pe care doresc să le îndeplinesc pe termen scurt, mediu și lung. Realizările menționate în prima parte a tezei mele de abilitare ancorează planurile de carieră viitoare, care sunt prezentate sub forma a trei componente distincte: 1. Dezvoltarea carierei științifice; 2. Dezvoltarea carierei academice și 3. Dezvoltarea carierei profesionale.

1. Dezvoltarea carierei științifice

Activitatea mea de cercetare pentru perioada următoare se fundamentează pe experiența acumulată în ultimii treisprezece ani, prin implicarea constantă în proiecte și granturi de cercetare naționale și internaționale, prin participarea la manifestări științifice de specialitate și prin publicarea rezultatelor în reviste de prestigiu și volume colective apărute la edituri recunoscute, atât din România, cât și din străinătate.

În perspectiva dezvoltării unei cariere științifice, îmi propun să aprofundez direcțiile de cercetare consolidate până în prezent și, în același timp, să deschid noi direcții de investigare științifică. În acest sens, demersul viitor va fi structurat în jurul a trei axe majore de cercetare:

– Istoria presei românești din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea, punând accent pe identificarea mecanismelor de informare, educare și culturalizare a cititorilor, fără a eluda mecanismele de influențare a opiniei publice. Voi analiza istoria presei românești din Transilvania pe baza a trei dimensiuni care i-au structurat existența: marginalizarea (în perioada austro-ungară), integrarea (în perioada interbelică) și uniformizarea (în perioada comunistă timpurie). Cercetarea va arăta transformarea presei și a societății românești, evidențiind modul în care statul român interbelic a încercat să adopte politici coerente pentru integrarea presei transilvănene, iar regimul comunist a eliminat sistematic orice formă de pluralism mediatic;

– Istoria elitelor românilor din Transilvania din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea, urmărind modul lor de racordare la noile realități, dezvoltare și raportare față de majoritate, implicarea lor în demersurile de susținere și construire a mesajelor transmise prin presă. Cercetarea va analiza modul în care elitele s-au raportat la nevoile românilor ardeleni în cele trei perioade (Imperiul Austro-Ungar, România interbelică, perioada comunistă timpurie), identificând principalele mijloace prin care au reușit să comunice cu majoritatea și modul în care politicile statului au intervenit în aceste demersuri. Va fi analizată și activitatea „tovarășilor de

drum” în perioada comunistă, cazul Petru Groza și Frontul Plugarilor, precum și modalitățile de rezistență manifestate de elitele transilvănene față de politicile centraliste și regimul comunist aflat în faza sa incipientă;

– Istoria relațiilor românilor și sașilor în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea și în prima jumătate a secolului al XX-lea, subliniind influențele transnaționale, precum și modul în care au evoluat aceste relații în trei perioade și realități politico-sociale distincte, descrise de Imperiul Austro-Ungar, România Mare și România comunistă. Cercetarea va fi organizată pe trei paliere: organizarea și instrumentele de colaborare politică; evoluția relațiilor economice și concurența dintre cele două naționalități; colaborarea și confruntarea în domeniile social și cultural. Analiza va evidenția modul în care conviețuirea sașilor cu românii a creat mentalități persistente și etno-stereotipuri prezente și în societatea românească actuală.

2. Dezvoltarea carierei academice

Activitatea de cercetare derulată, participarea la numeroase conferințe naționale sau internaționale și implicarea în proiecte de cercetare reprezintă argumente solide care confirmă că atingerea obiectivelor propuse este posibilă. Totodată, am în vedere implicarea într-o serie de activități științifice care să îmi permită perfecționarea competențelor deja avute și dobândirea altora noi.

În acest scop, dimensiunea individuală privește o actualizare permanentă a cunoștințelor prin participarea la cursuri și workshop-uri de management academic și metodologii inovatoare de cercetare, precum și prin identificarea de noi surse documentare la nivel național și internațional. Prioritară este creșterea vizibilității academice și internaționale prin colaborări cu cercetători și instituții din alte țări, participarea la mobilități (stagii de documentare în arhive, visiting fellowships, școli doctorale), depunerea de aplicații pentru granturi internaționale (Horizon Europe, Fulbright), prezentarea rezultatelor la conferințe, workshop-uri și întâlniri interdisciplinare, construirea unui profil academic public prin multiple canale (participarea la școli de vară, intervenții media ca expert în teme istorice, comunicare academică pe rețele sociale, contribuții la proiecte muzeale și expoziții).

În ceea ce privește dimensiunea instituțională, aceasta urmărește dezvoltarea în cadrul Institutului de Cercetări Socio-Umane Sibiu al Academiei Române prin activități editoriale în cadrul revistelor Institutului (*Historia Urbana*, *Anuarul Institutului*, *Forschungen zur Volks- und Landeskunde*), evaluări peer review, participarea în comisii de concurs pentru promovarea pe post sau angajare, precum și în comisiile de doctorat. Un obiectiv important îl constituie inițierea și dezvoltarea de parteneriate cu institute de cercetare, universități și organizații culturale la nivel național și internațional, precum și implicarea în elaborarea de politici educaționale și strategii de cercetare.

Activitatea didactică și de mentorat va avea loc în cadrul Școlii Doctorale de Istorie a Școlii de Studii Avansate a Academiei Române (SCOSAAR) și va include recrutarea și ghidarea doctoranzilor în alegerea temelor de cercetare; îndrumare metodologică (alegerea metodologiilor adecvate, prelucrarea datelor istorice, respectarea principiilor eticii cercetării); sprijin logistic pentru elaborarea și finalizarea cu succes a tezelor de doctorat; cooptarea doctoranzilor în proiectele Institutului pentru formarea lor în cercetare colaborativă; sprijin pentru aplicații la burse și granturi; încurajarea participării la conferințe și workshop-uri științifice; asistență pentru publicare; elaborarea de cursuri doctorale privind sursele și metodele de cercetare în istoria presei, istoria elitelor și istoria relațiilor româno-săsești din Transilvania.

3. Dezvoltarea carierei profesionale

Dezvoltarea unei cariere profesionale academice implică articularea coerentă a demersurilor de cercetare științifică cu activitățile didactice, implicarea activă în viața comunității academice și contribuții semnificative la nivelul societății. Strategia pe termen mediu și lung se articulează pe

următoarele direcții prioritare. O primă direcție vizează continuarea, finalizarea și valorificarea proiectelor de cercetare curente prin publicații de impact, prezentări la conferințe de prestigiu și aplicații practice; inițierea de noi direcții de investigație inovatoare care extind și diversifică portofoliul de cercetare. Demersurile vor fi completate de consolidarea și extinderea colaborărilor științifice cu cercetători și centre de cercetare internaționale, în vederea integrării în rețele de excelență și a creșterii vizibilității academice. De asemenea, am în vedere și dezvoltarea profilului editorial: editor/co-editor pentru colecții de carte la edituri academice internaționale; membru în consilii editoriale ale revistelor indexate în bazele de date internaționale; coordonarea de numere speciale tematice; peer review pentru publicații academice de excelență.

Cele trei axe de cercetare: istoria presei, istoria elitelor și istoria relațiilor româno-săsești, oferă o perspectivă cuprinzătoare asupra transformărilor societății transilvănene (1867-1953). Rezultatele cercetării demonstrează că presa românească din Transilvania a constituit mult mai mult decât o simplă sursă de informare, reprezentând un instrument strategic care a modelat opinia publică, identitățile și valorile colective, a educat și a sprijinit modernizarea societății, participând activ la competiția politică democratică în perioada interbelică, dar transformându-se într-un instrument de propagandă totalitară în perioada comunistă. Identificarea acestor mecanisme rămâne relevantă pentru înțelegerea fenomenelor contemporane de manipulare mediatică și construcție a memoriei colective.

Planul de carieră propus nu vizează doar producerea de cunoaștere nouă, ci și formarea unei noi generații de cercetători prin activitatea de îndrumare doctorală, consolidarea capacității instituționale a Institutului de Cercetări Socio-Umane Sibiu și dezvoltarea unor rețele internaționale de colaborare.